

Hồi Thử Tám Mười Tám

HẬN HẢI TÌNH THÙ

Đình Hạo phùng mang trợn má, không ngờ đối phương lại xử dụng thủ đoạn cay độc như thế.

Bỗng nhiên phía trên ván thép hiện ra một cái lỗ nhỏ bằng đấm tay, một âm thanh lảnh lảnh vang vào nói:

– Toan Tú Tài, bây giờ chẳng cần nói gì nữa, chỉ lấy mạng sống người thôi!

Dứt lời, lỗ tròn ấy đóng kín lại ngay.

Đình Hạo cảm phần nói:

– Mai Ánh Tuyết nếu ta chẳng chết thì ta sẽ giết chết người ngay!

Yêu bao nhiêu càng hận bấy nhiêu, tình ý ngọt ngào đã trở nên oán độc thâm sâu, hai chữ tình thù chỉ cách nhau tờ hào thôi.

Hắn giận run đánh một chưởng vào ván thép coong một tiếng nổ vang làm đình cả tai, mặt mày choáng váng trông tình hình thế này, muốn phá tung lao sắt mà ra ngoài thì không thể được rồi.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy ngọt ngào khó thở, liền ý thức được cái lồng sắt này chẳng thông không khí được, chắc đối phương muốn cho mình chết ngộp, lúc này Tý hiệu sứ giả nói ngôi nhà của ngoại tổ mẫu gì đó, toàn là lời ma quái bịa đặt.

Trong cơn mê, hắn nhớ ra Quy tắc đại pháp của sư môn, chỉ cần vận khởi thần công này thì chẳng lo bị chết ngộp, thế rồi hắn định tâm bình tĩnh trở lại, chuẩn bị vận công...

Thình lình một âm thanh nhỏ nhẹ vang vào nói:

– Đình thiếu hiệp, có cần ta cứu người thoát nguy không?

Đình Hạo nhận ra ngay tiếng nói của Tý hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi hắn bất giác nghiêng răng nói:

– Lâm Ngọc Chi nếu ta không chết ắt phải giết người ngay.

– Ta thật lòng cứu người đấy!

– Tại sao?

– Tại vì... ta chẳng muốn trông thấy người chết thảm.

– Vì lý do gì mà người chịu cứu ta?

– Chỉ một câu nói thôi, không có lý do gì cả.

– Người muốn phản lại bang phái ư?

Tý hiệu sứ giả trầm ngâm một lúc nói:

– Đinh thiếu hiệp, tôi bằng lòng mạo hiểm như thế.

Đinh Hạo quá đổi kinh ngạc, đối phương nói lời chân thật ư? Hay là có âm mưu gì khác?

Tý hiệu sứ giả lại nói tiếp

– Người có biết bọn họ sẽ đối phó với người như thế nào chẳng?

– Họ, người muốn ám chỉ ai thế?

– Đương nhiên là bản bang!

– Đối phó ta như thế nào?

– Nhốt các hạ trong lồng sắt, chẳng có chút không khí, cho người chết ngộp vài ba lần trong ba ngày, dưới sự đói khát khổ sở dù công lực của người có thông huyền đi nữa, cũng chỉ còn lại nửa mạng sống sau đó mang người ra lăng trì xử tử! Đinh Hạo nghe nói ớn lạnh cả xương sống, nghiêng rằng nói:

– Thủ đoạn này cay độc thật.

Tý hiệu sứ giả trầm giọng nói:

– Đây là sự thật chứ chẳng phải dọa nạt các hạ đâu.

– Là sự thật thì sao?

– Người xem thường sự sống chết sao?

– Ta kinh lịch quá nhiều rồi!

– Người chẳng muốn ta cứu người sao?

– Ta chẳng thể hiểu được lý do gì mà người dám mạo hiểm phản lại bang phái để cứu ta.

– Vì... ta...yêu...

Câu nói này thốt ra từ miệng cô gái, quả thật khiến người kinh ngạc vô cùng, Đinh Hạo nhớ lại ánh mắt và lời than thở của Lâm Ngọc Chi, quả thật lời nói này không hư dối rồi, khi một người con gái yêu thương một người đàn ông rồi, thì chuyện gì mà chẳng dám làm, nhưng mình được phép đón nhận sự giúp đỡ này không?

Chỉ cần gạt đầu một cái, mình sẽ thoát thân ngay. Nhưng đường đường chính chính một võ sĩ, há có thể thốt ra lời nói dối gạt người chẳng, thế thì bỉ ổi quá, tại vì mình chẳng hề yêu thương y chút nào cả.

Nếu y chẳng lừa gạt mình tới đây, thì làm gì có phát sinh chuyện này.

Nhưng nếu mình không bằng lòng, thì chỉ có một con đường chết thôi.

– Đinh thiếu hiệp, tôi không phải là hạng bại hoa lộ liễu, mà cũng chẳng phải mặt dày vô sỉ, tôi thật lòng yêu thương.

Bỗng nhiên hắc tướng nghĩ tới Uy linh sứ giả Cổ Thu Linh, Vì Mai Ánh Tuyết mình đã từ chối lòng yêu thương của nàng đối với mình, hai người phải xưng hô nhau bằng tiếng chị em, luận về nhân tài, Cổ Thu Linh khá hơn y nhiều, bây giờ một đoạn tình của Mai Ánh Tuyết đã biến thành hận thù, nếu tiếp nhận tình yêu của Lâm Ngọc Chi thì mai sau ắt nói thế nào với Uy linh sứ giả?

Nếu cương quyết cự tuyệt Lâm Ngọc Chi thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Hắc tướng nghĩ tới đây lạnh lùng nói:

– Đây là điều kiện chẳng?

Tý hiệu sứ giả ấp úng nói:

– Đây là lòng thành của tôi, cũng có thể nói là điều kiện vậy!

– Nam nữ yêu thương do nơi sanh tình, há có thể cưỡng cầu chẳng?

– Tôi biết nhưng ngoại trừ như thế, tôi không còn cách nào chiếm được người.

Đây là câu nói thiệt tình, Đinh Hạo thoáng động lòng.

– Nếu ta không đồng ý thì người sẽ chẳng cứu ta chứ gì?

– Đương nhiên, tôi không thể vô cớ mạo hiểm chết sống để cứu người.

– Còn lai lịch ngoại tổ mẫu người thì thế nào?

– Bây giờ tạm thời chưa thể nói cho người biết được.

– Nói thế thì người và lão thái bà kia chỉ diễn kịch thôi?

– Tôi thừa nhận điều này.

– Thật ra thì tiểu thư của người muốn thế nào?

– Muốn người phục lực cho Kim Long bang bằng không sẽ giết chết người.

Trái tim của Đinh Hạo lại nhói đau một lúc, ngay từ đầu Mai Ánh Tuyết vốn chẳng hề yêu hắc tướng, chỉ bị y lợi dụng lừa gạt thôi.

– Không giết y làm sao mà chịu đựng được.

Do một ý niệm như thế hắc tướng bất kể tất cả nói:

– Ta bằng lòng vậy.

Tý hiệu sứ giả mừng quýnh nói:

– Có thật chẳng?

– Đương nhiên, đại trượng phu nói một không hai.

– Sau khi người thoát thân sẽ giết chết ai trước?

– Mai Ánh Tuyết!

– Tôi có thể giúp người toại nguyện, nhưng người phải chuẩn bị đối phó với lão thái bà ấy.

– Y là người thứ hai ta phải giết chết.

– Kế đó thì sao?

– Tất cả những người trong trại này!

Trong giọng nói chứa đầy sát khí và cơn oán độc.

– Bây giờ ta mở nút cơ động thả người ra, người chớ nuốt lời nha.

– Lâm cô nương, cô đánh giá quá thấp nhân cách của Đinh Hạo này rồi.

– Thôi được!

Trong tiếng kêu sột soạt lồng sắt được nâng cao cả một thước, Đinh Hạo xúc động vô cùng, cúi người nằm xuống sát mặt đất lăn lộn ra ngoài lồng sắt, Tý hiệu sứ giả đứng sờ sờ trước mặt.

Soạt một tiếng lồng sắt lại hạ xuống ngay.

Tý hiệu sứ giả hai má ửng đỏ, giọng nói khẩn trương:

– Mau lên, chúng ta quẹo sang hậu viên, ta hướng dẫn người đến tìm Mai Ánh Tuyết!

Đinh Hạo gật đầu theo sau.

Hai người lượn mình ra khỏi tiểu sảnh, xuyên qua cánh cửa quẹo sang hậu viên, Tý hiệu sứ giả dùng tay trở chiếc cửa phòng bên phải nói:

– Y ở trong phòng đó!

Đinh Hạo nghiêng răng rút trường kiếm lướt tới cửa phòng nhanh như điện xẹt, dùng mũi kiếm đẩy cánh cửa phòng sang một bên, trông thấy Mai Ánh Tuyết ngồi bên cạnh giường, thần tình ngơ ngẩn chẳng biết y đang nghĩ gì.

– Toan Tú Tài, người muốn làm gì đây?

Mai Ánh Tuyết ngồi bật dậy, chụp lấy thanh kiếm ngay đầu giường.

– Ta phải giết người!

Trong giọng nói giận dữ, gương mặt lộ ra vẻ đau khổ cực độ.

Oa! Một tiếng thảm thiết, khiến người nghe thấy phải ớn lạnh xương sống.

Đinh Hạo rùng mình, xoay người lại nhanh như cắt, tức thì phùng mang trợn mắt, thấy Tý hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi lồm cồm trên mặt đất miệng phun máu tươi, và bà lão được gọi là ngoại tổ mẫu tay cầm quả trượng, tóc bạc dựng đứng, sát khí bùng bùng thần tình hiên từ khả kính lúc nãy tan biến mất đứng ở bên cạnh.

Bà lão giận dữ nói:

– Đồ điểm thối, dám ăn cơm nhà làm việc người, đi kiếm trai ư?

Đinh Hạo sức cảm thấy một luồng kiếm khí kích tới sau ót, hấn phản ứng thần tốc, quơ kiếm đỡ ngang.

A! Một tiếng kêu hoảng hốt, Mai Ánh Tuyết bị chấn động dội ngược loạn choạng té lùi sau giường.

Đinh Hạo nhún mình lướt tới chỗ bà lão, nghiêng răng cồm cộp nói:

– Mụ già kia, hãy nạp mạng cho ta!

Tiếp theo tiếng gầm thét, trường kiếm gom sức như lợi đình sấm sét bổ vào đầu đối phương, trong tiếng va chạm binh khí đình tai nhức óc, bà lão thụt lùi ra sau một bước, Đinh Hạo cả kinh nhủ thầm: Công lực của mụ này kinh người thế.

Bỗng sau lưng cảm thấy hơi lạnh xông tới, Đinh Hạo biết ngay Mai Ánh Tuyết lại ra tay tấn công, hấn liền nộ hỏa xung thiên, gầm hét một tiếng xoay kiếm chém tới mạnh liệt, keng! Một tiếng xen lẫn tiếng kêu thất thanh, trường kiếm của Mai Ánh Tuyết tuột khỏi tay, đồng thời Đinh Hạo vung chưởng đánh tới luồng kinh phong mạnh như vụ bão. Mai Ánh Tuyết liên tục thụt lùi ra sau vài bước té ngồi trên mặt đất, máu phun tua tủa ướt đầm cả áo.

Thấy vết máu đỏ tươi trên chiếc áo trắng như bạch tuyết, lòng Đinh Hạo đau như cắt, hình như chính vết máu đó từ trong người hấn chảy ra không bằng.

Vù! Một tiếng kinh phong của quả trượng mãnh liệt như vụ bão hướng vào người Đinh Hạo bổ xuống.

Đinh Hạo nghiêng người sang một bên, tấn công một chiêu ra nhanh như điện xẹt.

Bà lão cũng nhanh nhẹn không kém, liền chuyển trượng biến đổi chiêu thức quét ngang tới. Đinh Hạo cũng chẳng chịu lép vế, chiêu thức đánh ra nửa chừng, cắt ngang chuyển mình đổi vị trí đứng, một kích này của bà lão quét vào hư không tiếng vù kinh người.

Trai gái có cả mười mấy người đổ xô nhảy tới.

Đinh Hạo sát khí bùng bùng, nhủ thầm: Mạng sống của mình coi như do Tỷ hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi đã cứu, chẳng kể mình có yêu y hay không, cũng phải phục thù cho y.

Bà lão thu quả trượng về đứng đối diện với Đinh Hạo, những trai gái vừa mới xuất hiện đó thì đứng thành vòng bán nguyệt vây ở bên ngoài.

Hiện trường chứa đầy những sát khí bùng bùng kinh hãi.

Bà lão kêu to một tiếng:

– Mang con nhỏ ấy đi trước.

Tức thì có hai gã phu nhân nhảy xổ vào chỗ Mai Ánh Tuyết đang ngồi.

Đinh Hạo vung kiếm lướt một đường nhanh như điện xẹt chẳng ai ngờ được. Oa! Oa! Hai tiếng thảm thiết đồng thời vang lên, đường máu bắn như tên, hai gã phu nhân té ngồi xuống đất.

Bà lão quát lên một tiếng, nhảy vọt tới buông bỏ quả trượng xuống, uốn lưng cúi người hai bàn tay để ngang ngực, đôi mắt bắn ra tia sáng xanh bích, từ từ hai bàn tay biến thành màu lam bạc, số người nam nữ đệ tử bên ngoài lần lượt lui ra

xa.

Đinh Hạo rùng mình, ý thức được đối phương sắp sửa thi triển cú sát thủ lợi hại gì đây.

Một âm thanh yếu ớt nói:

– Đây là Cửu Âm Công, mau tránh ra!

Thì ra âm thanh này phát ra từ miệng của Tỷ hiệu sứ giả Lâm Ngọc Chi y vẫn còn sống.

Đinh Hạo bỏ kiếm dưới đất nhanh như điện xẹt, vội vận công vào song chưởng đến mười hai thành công lực.

Gương mặt hung dữ như hổ báo của bà lão khiến người nhát gan trông thấy sẽ ngất xỉu ngay.

Chỉ trước sau khoảng khắc tíc tắc, hai bên bốn chưởng chạm nhau.

Một tiếng nổ vang như sấm sét, làm điếc cả tai. Đinh Hạo liên tục thụt lùi ra sau vài bước, còn bà lão thì loạn choạng lia lịa, miệng mũi nhỏ ra máu tươi, trông lão có vẻ uể oải muốn ngã quỵ không bằng, nghiêng răng nói:

– Tiểu tử, người có tập Nguyên Dương Công

Đinh Hạo động lòng ngạc nhiên, danh tự Nguyên Dương Công mình chưa nghe nói bao giờ, nhưng hấn bỗng liên tưởng đến Huyền Huyền chân kinh mà mình đã luyện tại Ly Trần đảo là do Nguyên Dương Sanh ở thời Xuân thu đã để lại, thế thì trùng hợp là võ công khắc tinh của Cửu Âm Công này rồi.

Hấn chẳng trả lời, cúi người nhặt lại thanh kiếm, lượn mình đến gần lão bà, hất kiếm trở vào ngực đối phương lạnh lùng nói:

– Hãy báo danh hiệu mau!

Bà lão hung dữ chẳng khác ma quỷ gầm rống nói:

– Tiểu tử mi không xứng đáng hỏi danh hiệu ta.

– Người hết muốn sống sao?

– Mi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, chớ có hống hách.

Đinh Hạo vận khởi nội lực, hất ra luồng kiếm khí lạnh buốt, bà lão thất thanh kêu lên hoảng hốt, té ngã chết ngay tức khắc.

Tiếp theo tiếng kêu kinh hoàng, số nam nữ ấy bỗng co giò bỏ chạy tứ tán một cách hải hùng.

Đinh Hạo gầm hét một tiếng như sấm nổ:

– Bỏ mạng lại hết cho ta!

Dứt lời bay lượn hất kiếm quơ ngang chém dọc.

Tiếng thảm rú hải hùng, rạch xé không khí vang lên, chỉ trong nháy mắt bầu

không khí trở nên tĩnh lặng như tờ, chẳng thấy có mạng nào chạy khỏi cả, hoàn toàn bỏ xác tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo ra tay đại tàn sát, vì nội tâm của hắn chứa đầy thù hận.

Hắn xoay người lại, cầm kiếm hướng về hướng Mai Ánh Tuyết.

Hai mắt của Đinh Hạo đỏ ngầu bắn ra tia sáng hung dữ tợn kinh người, nhìn chòng chọc vào mặt của Mai Ánh Tuyết nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

– Ta phải giết người!

Mai Ánh Tuyết cố sức vùng vẫy, đứng lên được nửa thân người, lại té ngổ trên mặt đất.

– Đinh... thiếu hiệp! Đinh... thiếu hiệp!

Giọng nói yếu ớt vọng vào tai hắn, Đinh Hạo giật bắn người lên, xoay người nhìn sang thấy Tý hiệu sứ giả đang cố sức vẫy tay gọi mình, hắn vội phi thân nhảy vọt tới, xúc động mãnh liệt nói:

– Lâm cô nương, thương thế của cô thế nào?

– Chắc... phải chết thôi.

– Để ta khám xem, dứt lời hắn tra kiếm vào bao, cúi người xuống chuẩn bị...

– Vô ích, tâm mạch đã đứt hẳn... dù có thần tiên có xuống cũng chẳng cứu được.

Đinh Hạo ngậm ngùi, tý nữa đã nhỏ lệ, có thể nói rằng cô gái này vì mình mà chết, nếu y không phản bội bang phái cứu mình, thì chẳng có phát sinh sự kiện này, nếu mình chẳng nhất tâm nhất ý mãi lo Mai Ánh Tuyết thì bà lão làm gì được dịp giết y, bây giờ đã muộn rồi, hắn bèn nói với giọng đầy thê lương ảm đạm:

– Lâm cô nương, cả đời này ta ân hận thôi, vì ta mà cô nương phải chết!

Hai bên khóe mắt của Tý hiệu sứ giả nhỏ xuống hai ngấn lệ, đôi môi son hồng run rẩy, lên tiếng nói giọng yếu ớt:

– Người có bằng lòng cho ta gọi người là Đinh đệ chăng?

Đinh Hạo lòng đau như cắt, cố gắng cầm giữ đôi dòng lệ không cho nhỏ xuống, hốt hải nói:

– Ngọc Chi tử tử, đương nhiên được chứ! Tý hiệu sứ giả nở nụ cười, nụ cười thê lương khiến người ta đau lòng như cắt từng khúc ruột.

– Đinh đệ, tử tử mãn nguyện rồi, đệ từng hứa rằng yêu tử tử phải không?

– Phải, đệ yêu tử tử.

Tình yêu này ngắn ngủi quá, thoáng hiện lại biến mất ngay, y như bọt nước không bằng.

Lời nói đoạn trường đau thương, khiến người không thể nhẫn tâm nghe thấy, cuối cùng nước mắt của Đinh Hạo phải nhỏ xuống, bị ai nói:

– Ngọc Chi tử tử, sự an bài của thượng thiên, bất công và tàn nhẫn quá đi thôi.

Tý hiệu sứ giả thở hổn hển một hồi, lại nói tiếp:

– Đinh đệ, đệ vì tử tử mà khóc, tử tử rất vui sướng, có thể nhắm mắt vậy.

– Ngọc Chi tử...

– Đây là số mạng...

– Phải đây là số mạng.

– Đệ... không được giết nàng.

Đinh Hạo rùng mình nói:

– Nàng, tử tử muốn nói Mai Ánh Tuyết?

– Đúng thế!

– Tại sao vậy?

– Nàng không phải là con gái của bang chủ.

Đinh Hạo giật bắn người lên, rất hoài nghi hai tai mình có nghe chính xác chưa, hấn hốt hoảng nói:

– Nàng không phải là con gái của bang chủ các người sao?

– Không phải, nàng bị bắt cóc mà thôi.

– Nhưng lúc này tử tử bảo đệ giết y kia mà?

– Vì tử tử yêu đệ mà y lại là ý trung nhân của đệ.

– A!

– Đệ... có tha thứ cho lòng ích kỷ của tử tử không?

Đầu óc của Đinh Hạo choáng váng vội nói:

– Ngọc Chi tử tử, đương nhiên đệ không thể trách tử tử được, đệ có lỗi với tử tử mà...

Đôi má hồng trên gương mặt của Tý hiệu sứ giả dần dần tan biến mất, tim đập mạnh hơn, tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi:

– Đinh đệ, hãy ôm lấy tử tử...

Đinh Hạo chẳng chút do dự nào, vội ngồi xuống nhẹ tay đỡ lấy đầu y đặt vào lòng mình.

– Đinh đệ, tâm thần của y bị chế phục...

Đinh Hạo như bị cơn sấm sét bổ vào đầu không bằng, hấn ngậy người lập tức, tại sao mình không nghĩ tới điểm này, tại khu rừng ở ngoại ô thành Y xuyên, thần

tình của nàng lúc ấy đã bất bình thường rồi, thế mà mình chẳng chú ý chút nào, nếu thật đã giết chết nàng há chẳng ân hận suốt đời sao.

Tỳ nữ tiểu hương thân tín của nàng đã nhiều lần phủ nhận là người của Kim Long bang tại sao mình chẳng chịu khó suy ngẫm?

Tiểu Hương bị đâm sát, đây là hành vi tàn bạo giết người bịt miệng mà.

Hắn nghĩ tới đây hấp tấp hỏi:

– Ngọc Chi tử tử, tại sao Kim Long bang phải bắt cóc...

Hắn nói tới đây bỗng phát giác Lâm Ngọc Chi đã tắt thở, nụ cười ấy đã cô đọng lại trên gương mặt y hai bên khóe mắt đều lưu lại hai dòng lệ chưa ráo hần.

Y đã tắc thở cái chết thảm thương biết bao, liệu y có nhắm mắt chẳng?

Y vì tình yêu mà chết, tình yêu thoáng hiện liền tan biến ngay, y hoàn toàn chẳng được gì cả, đây là tình yêu ngắn nhất trên thế gian này và cũng là một cuộc tình được kết thúc thê lương buồn thảm nhất.

Lâm Ngọc Chi cứu thoát Đinh Hạo và cũng cứu cả Mai Ánh Tuyết, nếu chẳng nhờ y khai ra bí mật đáng sợ này thì Đinh Hạo đã giết chết Mai Ánh Tuyết rồi, như thế sẽ là một đại bi kịch trên thế gian này.

Đinh Hạo đang ngồi suy nghĩ lung tung, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, thì ra Mai Ánh Tuyết đã ngồi bật dậy, thoăn thoắt cất bước mà đi, Đinh Hạo vội nhẹ tay đặt Lâm Ngọc Chi xuống, nhún mình lướt tới, xúc động nói:

– Mai muội, không nhận ra ta sao?

Mai Ánh Tuyết xoay người lại nhìn Đinh Hạo với cặp mắt hận thù.

Đinh Hạo quỳnh quáng không biết làm sao bây giờ, tâm thần nàng bị khống chế, dù có nói gì cũng vô ích, nhưng trước mắt cần phải lo hậu sự cho Lâm Ngọc Chi đã, hắn nghĩ thế bèn ra tay điểm huyết Mai Ánh Tuyết sau đó nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất nói:

– Mai muội, xin lượng thứ cho ta nhé.

Dứt lời, hắn phóng mắt dòm ngó xung quanh, bỗng thấy trái núi già trước mặt có cái hồ nhỏ, nước hồ đã khô cạn, quả là nơi chôn cất lý tưởng nhất, thế rồi hắn cúi người bồng lấy thi thể của Lâm Ngọc Chi lên, đi về hướng hồ nước.

Đinh Hạo đặt thi hài Lâm Ngọc Chi ở giữa hồ nước, sau đó xô ngã trái núi giả, chỉnh lý sửa sang lại một chút, sẵn có bia đá, hắn bèn dùng chỉ phong viết vài chữ Nữ hiệp Lâm Ngọc Chi chi mộ dựng ở trước mộ.

Tất cả mọi việc hoàn tất, thì mặt trời đã lặn về hướng Tây.

Đinh Hạo đứng trước mộ mặc niệm giây lát, sau đó ôm ấp mối tình xúc động bước về hướng Mai Ánh Tuyết, giải huyết đạo cho nàng trước, sau đó dùng công lực bản thân chữa trị vết thương cho nàng.

Sau khi trị thương hoàn tất, Đinh Hạo điểm huyết của y trở lại, vì sợ y có những hành động bất ngờ, trong lúc tâm thần chưa được hồi phục.

Đinh Hạo nhẹ nhàng bồng y lên đưa vào gian phòng lúc nãy, đặt y nằm thẳng trên giường, rồi nhủ thầm: Chẳng biết tâm thần của y có phải do được vật đã khống chế chăng? Nếu quả thật như thế thì Ty độc châu sẽ giải được.

Hắn nghĩ tới đây liền lấy viên Ty độc châu ra, bỏ ngọc châu vào ly nước trên bàn ở trong phòng, ngâm hạt châu trong ly nước, được giây lát sau đó lấy hạt châu ra, nâng ly nước lên từ từ đổ vào miệng y.

Đinh Hạo chờ giây lát, sau đó giải huyết cho Mai Ánh Tuyết.

Vừa giải huyết cho y, ánh mắt Mai Ánh Tuyết chuyển nhanh, bồng y nghiêng người sang ngồi bật dậy, vung chưởng đánh ngay, Đinh Hạo chẳng hề đề phòng, nên hắn bị đánh một chưởng trọn vẹn vào ngực, đầu óc choáng váng liên tục lui ra sau vài bước.

Mai Ánh Tuyết nhún mình nhảy ra cửa.

Đinh Hạo lượn mình ra tay, nhanh như cắt bấu chặt lấy cổ tay của y.

Trong ánh mắt của Mai Ánh Tuyết vẫn còn cuồng loạn ngẩn ngơ như trước, rõ ràng thần trí chưa khôi phục, Ty độc châu vô hiệu quả, chứng tỏ y không phải bị được vật khống chế, không còn cách nào hơn Đinh Hạo đành phải ra tay điểm huyết đạo của y, sau đó đặt y trên đất.

Hắn quỳnh quáng bước tới bước lui trong phòng chẳng biết phải làm sao bây giờ.

Bỗng nhiên Đinh Hạo nhớ lại cuộn giấy vò mà lão ăn mày đã giao cho mình lúc nãy chẳng biết bên trong mảnh giấy đã nói những gì? Hắn nghĩ thế liền cấp bách lấy mảnh giấy ra xem, trên mảnh giấy viết vắn tắt vài dòng chữ.

“Chỗ này là bí đà của Kim Long bang, người cai quản là Cửu U Ma Bà, hãy lưu ý Cửu Âm Công của y, người trúng phải chưởng này máu đông đặc lại mà chết!”

Phía sau mảnh giấy có vẽ hình bầu rượu.

Đinh Hạo xúc động không ít, lão ăn mày ấy là Thợ Dao Phong lão ca ca đã hóa trang ra, chẳng ngờ chia tay tại Đại Hồng sơn, lão cũng đã tới đây rồi, chắc Cửu U Ma Bà là muốn nói lão thái bà ấy, lão ấy đã chết, mình thắc mắc y làm gì nữa.

o O o